

[Forsvarsministeren.]

mende har den opfattelse, at hvis vi ville lægge os hen som et militært tomrum, ville vi under de auspicer, som verdenssituationen indebærer, blive stillet i den situation i en spændt tilstand i Europa, at Danmark ville blive målet for et kapløb mellem stridende parter. Jeg har i modsætning til det ærede medlem den opfattelse, at den eneste sikkerhed, som det militære tomrum ville give Danmark, var sikkerheden for at blive krigsskueplads i første omgang uden udsigt til, at nogen ville interessere sig for Danmarks skæbne. Nu ligger det heldigvis sådan, at denne problemstilling ikke har foreligget. Enhver kan jo opfatte det, som han vil; min opfattelse har jeg nu givet udtryk for.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen henviste til, at det, der er hans og hans partis opfattelse, er, at Danmark skal samle al sin kraft for at gøre sin indflydelse gældende indenfor De Forenede Nationer. Jeg vil gerne dertil sige, at jeg for mit vedkommende er ude af stand til at se, at den såkaldte risiko for Danmark i øjeblikket skulle være mindre indenfor De Forenede Nationer end indenfor Atlantpagten. Det ærede medlem må jo ikke overse, at der i fjor under De Forenede Nationers drøftelser er sket en aktivisering af De Forenede Nationer. Gennem de beslutninger, der er truffet i FNs delegeretforsamling, har man jo faktisk henlagt en større myndighed i konflikttilfælde til delegeretforsamlingen, såfremt beslutninger lammes af et veto indenfor sikkerhedsrådet. Ud fra dette kan jeg i hvert fald ikke få øje på, at der skulle være nogen forskel til gunst for Danmark med hensyn til den risiko, der er, imellem at stå som medlem af De Forenede Nationer og at stå som medlem af Atlantpagten. Jeg vil tværtimod mene, at skal man tale om risiko, så er risikoen måske større og mere omfattende, når vi står som medlem af De Forenede Nationer end som medlem af Atlantpagten.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen sagde, at vi kritikløst var gået ind i hele den problemstilling, som vi drøfter ved denne lejlighed. Jeg synes, det er en noget flot bemærkning, og den har i hvert fald ikke rod i de faktiske forhold. Det spørgsmål, som vi i dag står overfor at skulle tage stilling til og træffe afgørelse i, har jo været gennemdrøftet her i landet i måneder, bl. a. gennem de organer, som står til den til enhver tid siddende regerings rådighed. Vi har haft mulighed for gennem disse organer

at forhandle også om alle de instrukser, som skulle sendes til vore repræsentanter indenfor stedfortræderrådet, og vi har på ethvert stadium, for hvert skridt, der skulle tages i disse spørgsmål, holdt os à jour med de opfattelser, der er gældende indenfor de politiske partier.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen fremsatte nogle sarkastiske bemærkninger om det; han kaldte den selvfølgelig konsekvens af vor stilling som medlem af Atlantpagten. Må jeg overfor det ærede medlem gøre opmærksom på, at det i selve indledningen til Atlantpagten, som vi tiltrådte i sin tid, er sagt, at de medlemmer, som nu står indenfor Den nordatlantiske Traktat, er besluttede på at forene deres kræfter til kollektivt forsvar og til bevarelse af fred og sikkerhed. Det står i selve indledningen, og det er yderligere uddybet i artikel 3 i Atlantpagten, hvor det siges, at

„med henblik på mere effektivt at virkeliggøre denne traktats formål vil deltagerne, hver for sig og i fællesskab, gennem stadig og effektiv selvhjælp og gensidig hjælp opretholde og udvikle deres individuelle og kollektive evne til at imødegå væbnet angreb“.

Både gennem indledningens ord og det, der er sagt i artikel 3, har man ganske klart forudsat, at man allerede i fredstid må nå frem til et samarbejde og en koordination af et sådant omfang, at de forenede styrker kan udløses i samme nu, som et angreb måtte komme. Derfor synes jeg, der er en selvfølgelig baggrund for de udtalelser, der allerede blev fremsat af den tidligere regerings udenrigsminister, og det, som jeg har tilladt mig at bemærke i dag om den konsekvens, som følger af medlemsskabet i Atlantpagten, og som vi måtte være klar over, allerede dengang vi tog vort skridt og gik frivilligt ind som medlem af Atlantpagten.

Jeg må måske i samme forbindelse overfor det ærede medlem minde om, at der også i pagten for De Forenede Nationer, som det ærede medlem talte om, er anført visse ting, som peger temmelig vidt ud med hensyn til det fællesskab, man skulle etablere. Der er jo i FN-pagten tale om både en fælles generalstab, om fælles styrker og om de enkelte landes mulighed for at måtte stille deres territorier til rådighed som baser i tilfælde af, at man overfor en fredsbryder skulle foretage kollektive skridt. Derfor synes jeg, at der i hele den sammenligning, som det ærede medlem har draget mellem